Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE, TATĂL
Cei trei muschetari / după un roman de Alexandre Dumas ;
trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2018
ISBN 978-606-576-555-9

I. Grecu, Monica (trad.)

821.133.1

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Alexandre Dumas, autor francez al multor piese de teatru, povești de dragoste populare și romane istorice, este cunoscut îndeosebi pentru operele *Cei trei muschetari* și *Contele de Monte Cristo*.

Dumas s-a născut lângă Soissons, în Franța, ca fiu al unui general creol al armatelor revoluției franceze. Tatăl său a murit când el avea patru ani, lăsând familiei foarte puține mijloace materiale. Dumas nu a fost un elev strălucit la școală, dar avea un deosebit talent la caligrafie, drept urmare, a studiat pentru a devenit notar. Mai târziu Dumas a găsit un post de secretar al ducelui de Orléans la Paris. Până în anul 1851, scrisese singur sau în colaborare cu alții, peste douăzeci de piese de teatru. La acea vreme a început să scrie și ficțiune, mai întâi mici povestiri, urmate de romane. În colaborare cu Auguste Maquet, scrie *Cei trei muschetari, După douăzeci de ani* și *Vicontele de Bragelonne*. *Contele de Monte Cristo* este, de asemenea, un produs al acestei perioade.

Lucrând din greu pentru a-și plăti datoriile, Dumas scrie o serie de lucrări mai puțin notabile, precum *Doamna de Chamblay* și *Mohicanii Parisului*, care nu se bucură de prea mare succes.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Despre autor

În ultimii ani ai vieții Dumas își îndulcește nefericirea datorită prezenței fiului său Alexandre și a soției acestuia, Madame Petel.

Cei trei muschetari redă aventurile unui tânăr pe nume D'Artagnan, care pleacă de acasă pentru a devenit muschetar al regelui. D'Artagnan nu este unul dintre cei trei muschetari din titlul romanului. Aceia sunt cei trei prieteni ai săi, Athos, Porthos și Aramis. Cei trei sunt prieteni de nedespărțit și trăiesc după deviza „Toți pentru unul, unul pentru toți".

After un roman de Alexandre Dumas

Cei trei muschetari

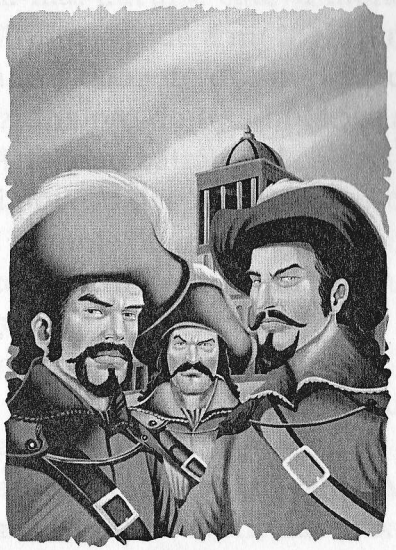

EDITURA UNICART

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Dorința lui D'Artagnan

În prima luni a lui aprilie 1625, târgul Meung făcu cunoştință cu un tânăr care se credea un adevărat Don Quijote la optsprezece ani, alături de călușul său cu înfățișare tare neobișnuită, primit în dar de la tatăl său, domnul D'Artagnan senior, care împreună cu călușul, îi mai dăruise câteva monede de aur şi povața părintească de a nu înghiți nimic de la nimeni în afară doar de domnul cardinal şi de rege. Cu o zi înainte de întâmplările respective, domnul D'Artagnan bătrânul îl chemă pe fiul său în birou şi îi povesti despre Monsieur de Treville, vechiul său tovarăş de arme, care avusese onoarea de a fi tovarăşul de joacă al regelui Ludovic al XIII-lea şi care acum ocupa înalta funcție de căpitan al muschetarilor regelui.

Domnul D'Artagnan îşi sărută fiul, îi dădu binecuvântarea şi îl lăsă să plece.

La uşa camerei tatălui său, pe D'Artagnan îl aştepta mama, cu rețeta vestitului ei balsam care, se spunea, putea vindeca orice rană care nu era mortală. D'Artagnan porni astfel la drum având cu el cele cincisprezece monede primite de la

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

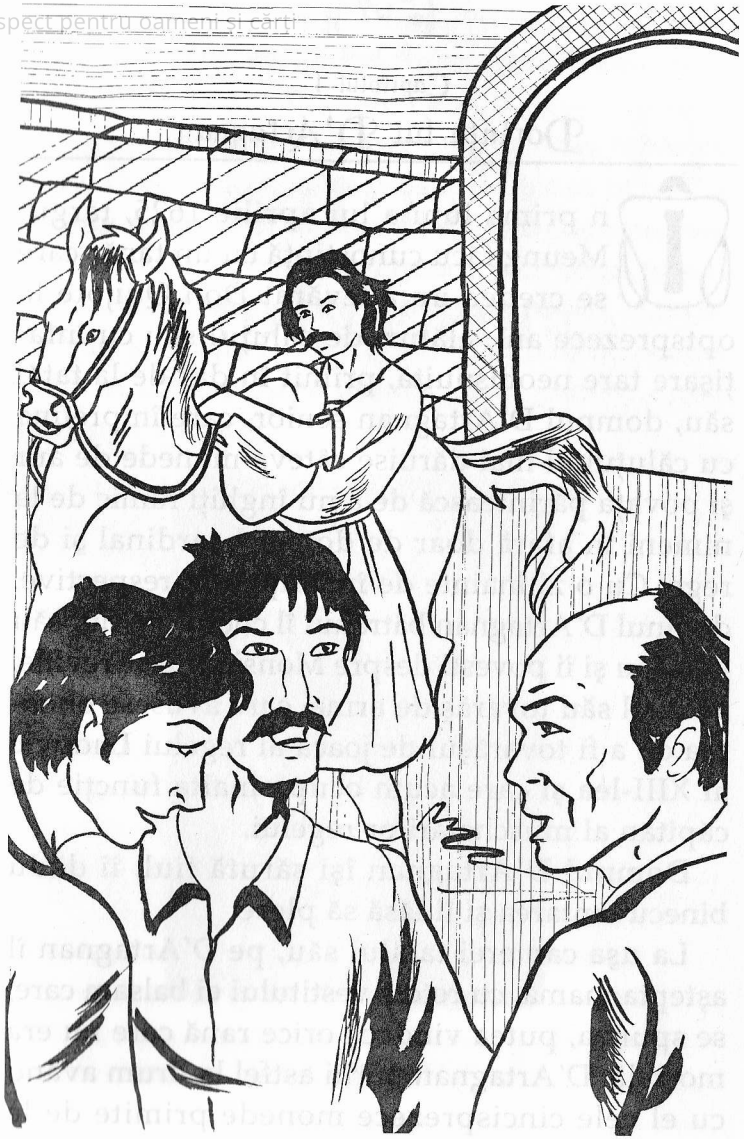

tatăl său, călușul și o scrisoare către domnul de Treville.

Pe când descăleca în fața hanului *Morarul Vesel* din Meung, tânărul observă comportamentul unui domn care, în timp ce vorbea cu alte două persoane, părea să râdă de el. D'Artagnan îl fixă cu privirea, dar acesta îi răspunse cu un zâmbet palid și batjocoritor, ceea ce îl făcu să se simtă de-a dreptul insultat.

D'Artagnan își trase pelerina peste ochi și îl înfruntă cu curaj pe respectivul domn. Urmă un schimb de replici și o încăierare care adună ca martori aproape jumătate din locuitorii orașului și care se termină cu d'Artagnan căzând pe stradă.

Hangiul îl cără apoi în bucătărie, unde tânărul primi îngrijirile cuvenite în asemenea situație. Domnul, fără a mai părea amuzat, ci mai degrabă stânjenit de mulțimea adunată în jurul hanului, îl întrebă cu oarecare indiferență pe hangiu:

– Dragă hangiule, cred că te-ai uitat prin buzunarele băiatului când zăcea lat. Ia spune, ce ai găsit acolo?

– Mai nimic domnule, câteva monede fără valoare și o scrisoare adresată domnului de Treville, căpitanul muschetarilor.

Domnul păru să fie neobișnuit de interesat de conținutul scrisorii, dar hangiul nu mai avu timp de discuții întrucât d'Artagnan, care tocmai

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

își revenise în fire, se aruncă în jos pe scări, ca să dea piept cu domnul care tocmai ieșise.

Când ajunse la intrare, d'Artagnan îl văzu pe ofensatorul său discutând cu calm și luare-aminte la ușa unei trăsuri negre, grele, trase de doi cai mari, normanzi. Auzi tot ce spunea și se năpusti peste pragul ușii să îl prindă din urmă, dar acesta dispăru fără urmă. Tot ce îi mai rămăsese lui d'Artagnan erau cele unsprezece monede de aur pe care le mai avea în buzunar după ce gazda sa își luase partea cuvenită.

Urmară câteva zile de izolare în care tânărul fu ținut aproape prizonier, ca să-și vindece rănile pricinuite de încăierare. În dimineața următoare d'Artagnan se trezi la ora 5 și se duse la bucătărie să ceară ulei, vin și rozmarin din care făcu, după rețeta mamei sale, un balsam cu care își trată singur rănile și cu ajutorul căruia se puse pe picioare în mai puțin de două zile.

Când se căută în buzunare să plătească, d'Artagnan descoperi nu numai că avea mai puțini scuzi dar și că mult prețuita scrisoare către domnul de Treville dispăruse.

– Scrisoarea mea de recomandare! strigă d'Artagnan disperat, scrisoarea mea de recomandare! Găsește-o imediat sau vă fac praf pe toți!

Gazda începu să caute scrisoarea cu ardoare neprefăcută dar, după o vreme, spuse învins:

– Scrisoarea aceasta, domnul meu, nu s-a pierdut, ci a fost furată!

– Furată? De cine?

– De domnul care a fost ieri aici.

– Atunci acesta trebuie să fie hoțul meu, replică d'Artagnan. Mă voi plânge monseniorului de Treville, iar dânsul se va plânge regelui.

După aceasta îi dădu încă două monede gazdei care îl însoți până la poartă. Încălecă pe calul său galben, care îl purtă până la poarta St. Antoine din Paris unde stăpânul îl și vându pentru suma de trei taleri. D'Artagnan intră astfel în Paris pe jos și se hotărî să meargă până ce avea să-și găsească o locuință. Închirie un apartament modest în strada Groparilor, plăti avansul cuvenit, se culcă și dormi până a doua zi la ora nouă, când se îmbrăcă și se grăbi să ajungă la reședința căpitanului muschetarilor.

D'Artagnan se prezentă înaintea domnului de Treville, în al cărui palat să găseau grupuri mari și mici de muschetari discutând fără ocolișuri despre ultimele isprăvi de vitejie ale apărătorilor regelui, ceea ce bloca trecerea și avansarea către biroul domnului căpitan. Chiar dacă adunarea era impunătoare, compatrioții lui d'Artagnan aveau reputația de a nu fi ușor intimidați. După ce trecu de un grup care flanca ușa masivă a palatului, d'Artagnan începu să răsufle mai ușurat, dar nu

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

îi scăpă faptul că toți se întorceau să se uite la el, ceea ce îl făcu să se simtă ridicol.

Domnul Treville își începuse cariera la fel ca și d'Artagnan, cu doar câțiva bănuți în buzunar, dar fiind prieten al regelui. Tatăl domnului de Treville îi slujise regelui Henric al IV cu atâta devotament în timpul războaielor purtate de acesta, încât, după multele lui fapte eroice și dovedind o loialitate neștirbită, regele îi oferi ca răsplată, în loc de bani, dreptul de purta un blazon înfățișând un leu de aur pe un fond purpuriu. Când ilustrul tovarăș al regelui Henric se stinse, nu-i putu lăsa moștenire fiului său decât sabia, blazonul și deviza sa. Domnul de Treville fusese primit în casa tânărului Ludovic al XIII-lea, unde sluji atât de frumos prin spada sa și rămase atât de credincios devizei sale, încât regele îl considera aproape egalul său la capitolul luptei cu spada.

În sfârșit, regele îl numi pe Treville căpitanul muschetarilor care, prin credință sau mai bine zis prin fanatism, trebuiau să fie pentru rege ceea ce fuseseră cei patruzeci și cinci pentru Henric al III-lea sau ceea ce fusese garda scoțiană pentru Ludovic al XI-lea.

Treville ghicise slăbiciunile stăpânului său și, mulțumită acestei dibăcii, câștigă îndelunga și neclintita bunăvoință a unui rege, înțelegând minunat rostul războiului din acea vreme.